

— jeg var ogsaa Medlem af Reformpartiet og med blandt de 15 —, og hvorved der blev givet Valgret til Kvinder og til Tyende. Tyende! Ja, nu skal den politiske Valgret jo ogsaa udvides til Tyende, og det er Konseilspræsidenten, som forsvarer dette. Det drager mig i Erindring nogle livlige Optrin fra Behandlingen i 1903, særlig da jeg ser Konseilspræsidenten og Landbrugsministeren sidde saa smukt ved Siden af hinanden der oppe paa Ministerpladsen, for de tog sig adskillige Tørn i Anledning af den mærkelige Stilling, som den højtærede Konseilspræsident indtog til Tyendets Valgret. Jeg skal minde om nogle enkelte Udtalelser i saa Henseende. Konseilspræsidenten fandt, at det var saa urimeligt at give Tyendet Valgret. Tænke sig, sagde han, at man kan risikere, at det kommer dertil, at en Pige siger til sin Madmoder: Nu maa Du værsgod gaa ud og malke, for nu skal jeg i Sogneraadet! Tænke sig den rædselsfulde Tilstand, at Karlen skal sige til sin Husbond: Værsgod, gaa Du nu ud og pløj, for nu skal jeg til Sogneraadsmøde! Konseilspræsidenten var den Gang fuldstændig paa det rene med, at det var noget af den vildeste Radikalisme, der i det hele kunde tænkes, at give Tyendet Valgret. Der er Udviklingsmuligheder i den højtærede Konseilspræsident, og det er glædeligt. Nu staar han som Konseilspræsident for en Regering, som fremsætter Forslag om, at det samme Tyende, som han den Gang ikke paa nogen Maade kunde give Ret til at stemme til Sogneraadsvalegene, skal have Ret til at stemme til Rigsdagsvalegene. Det er godt og glædeligt, det maa man rose den højtærede Konseilspræsident for. Det kan godt være, at det er den noget stiltfærdige Indvirkning, som Landbrugsministeren kan have paa sin Konseilspræsident, og maaske ogsaa lidt Erindringen om de stærke Ord, som Landbrugsministeren den Gang brugte mod sin nuværende Konseilspræsident, begge Ting — hvem ved —, der i Forening have bidraget til at give den højtærede Konseilspræsident den Stilling til Tyendets Valgret, han har i Øjeblikket.

Lad mig minde om, at ved den Lejlighed optraadte man fra alle Sider i denne Sal, som om det var noget overmaade revolutionært at give Kvinder og Tyende Valgret, ja, jeg kan huske, at den daværende Indenrigsminister, det nuværende 12te kongevalgte Medlem af Landstinget (Enevold Sørensen), erklærede, at hvis dette Ændringsforslag om Kvinders og Tyendes Valgret blev vedtaget, vilde det neppe lette Hovedforslagets Gang gennem Landstinget.

Jeg erindrer ogsaa, at den nuværende Landbrugsminister, der, efterhaanden som Aarene ere gaaede, har mistet mere og mere af det staalsatte, som var hans Særkende i Halvfemserne, den Gang sagde: Det er ikke noget Ultimatum, bevares vel, Landstinget behøver ikke at blive saa forskrækket for det, det skal ikke fastholdes til Punkt og Prikke. Kunne vi faa den øvrige Del gennemført, kunne vi nok finde os i, at det Forslag om Kvinders og Tyendes Valgret falder. Det faldt ikke, og hvorfor? Fordi de Herrer havde været mere forskrækkede for Landstinget, end de behøvede at være. Landstinget var mere imødekommende, end de Herrer havde troet. Og al den Ængstelse, som den nuværende højtærede Landbrugsminister eller den daværende mindst lige saa højtærede Indenrigsminister nærede ved den Lejlighed, var ganske overflødig.

Nu staar man paa dette, at i det Forslag, som foreligger for os, er man mødt med en Udvidelse af Valgretten. Det er man paa det rene med, at det har Landstinget ikke noget imod. Men man er ængstelig for at tage Spørgsmaalet om at gøre Valgretten lige med. For hvis Landstinget nu havde noget imod det, hvad skulde der saa ske? Hvilket rædselsfuldt kunde der saa ikke indtræde? Ja, lad os nu se. Det kan være, at Landstinget ikke er mere imod dette, end det var i 1903 mod at tage Kvinders og Tyendes Valgret med. Jeg synes, det var et Forsøg værd. Jeg synes, man skulde prøve at sende op i Landstinget Forslaget om at gøre Valgretten lige, saa man dog kunde faa Landstingets Stilling dertil at se. Begge disse Ting, at udvide Valgretten til Kvinder og at nedsætte Valgretsaldersgrænsen til 25 Aar, er godt og rigtigt, men det er ogsaa godt og rigtigt at gøre den Valgret, som de alle faa, lige og ens for dem alle. Det er det; det radikale Venstre har villet og vil endnu, det er vort Standpunkt, saaledes som det indeholdes i det Grundlovsforslag, vi stillede i foregaaende Omgang, og jeg forstaar ærlig talt ikke, at et Parti og en Regering, der gerne vil have Ord for i Særdeleshed at repræsentere Landbodemokratiet her i Danmark, ikke kan se det som noget af det første og vigtigste paa Forfatningsomraadet at faa afskaffet 1866-Grundlovens Landsting og at faa indført Juni-Grundlovens i Stedet for. Thi man maa dog indrømme mig, at er der nogen, der ved Grundlovens Revision i 1866 led Uret, er der nogen, fra hvem man har taget Rettigheder for at give dem til andre, er det Landbodemokratiet i Danmark. Det er nemlig sikkert